

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-09], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Ir šandie nuo tavęs jokios žinios... Ką aš

Ir šandie nuo tavęs jokios žinios... Ką aš bedarysiu, kur aš dabar besidėsiu?.. Sėdžiu galvą nuleidęs prie lango... Dieve mano! Kaip tuščia aplinkui ir sieloj! Nejaugi aš pasaulyj taip niekam niekam nereikalingas?.. Čia nėra nė vieno žmogaus, kurs mano žaizdų neužgaut, čia nėra nė vieno, kuris kaskart skaudžiau nedarytų... O sesulė, numylėta mano sesulė, kuri viena tegali mane atgaivinti ir pastiprinti, sunkiausioj mano gyvenimo valandoj nenori man nei ž[o]džio beparašyt... Gal aš nusidėjau kuo prieš tave, gal aš užgavau Tave?.. Gal Tu neskaitai vertu manęs, kad man rašyti?.. Sesute mano! Aš dabar tiek prisikankinau, kad turbūt galima man atleist visos mano kaltės... Sesute! Jei verkdamas, visas žaizdose einu prie Tavęs — argi Tu atsisakysi duoti man išmaldos?.. — —

Šianakt visą naktį be galo skaudėjo dantys. Visa laimė, kad Tu man indėjai „komp[r]esą“, tai dar šiek-tiek geriau buvo. Visą naktį karštis slopino, kurs ir dabar dar tebėra. Suka galvą, laužo kaulus, o širdis taip verkia, taip verkia... Krūtinėj vieni verpetai... Ir rodosi kartais, kad viso to nebeišlaikysiu, kad suskaitytos mano dienos ir valandos... Juk dūšia mano negali taip gyventi, ji turi kuo nors maitinties, o kuo jai besimaitint, kad nuo Tavęs jokios žinios sulaukt nebegaliu. Nepyk, sesut, ant manęs, jei dėl Tavęs skaudūs mano žodžiai. Bet ką bepa[da]rysiu, kad pas mane nieko daugiau nėra, kaip tik sielvarta. Ką aš padarysiu, kad niekas nenori žinoti, kaip man skauda?.. Sėdžiu, rymau. O ką aš darysiu, kai pabaigsiu tau laiškutį rašyti?.. O ką bedarysiu, jei ir šandie nei su viena pačta neateis nuo tavęs laiškas?.. Kaip sutiksiu aš tada naktį ir kas beliks nuo manęs iki rytui?.. O kas, jei ir rytoj... Ne, aš taip pagalvoti jėgų nebeturiu... Senai, taip senai aš begirdėjau žmogišką balsą, senai, taip senai su manim bekalbėjo žmogus, kad jau senai nebemoku skirti gyvatą nuo mirties... Sesute! Pasakyk man, ar aš gyvas esu, ar aš dar gyvenu pasaulyje, ar aš dar gyvensiu jame?.. Sesute! Aš noriu gyventi, aš labai, labai dar noriu gyventi, pasakyk man, sesute, ar aš dar gyvensiu?.. Kodel Tu nuo manęs taip toli ir kodel negali atlankyti manęs?.. Bet mirtinajam apie dangų svajoti negalima juk! Kaip būt gerai, kad aš galėčiau tau parašyti ką nors geresnio, kad ši[u]los dūšios nuodus galėčiau pražūtin nuskandinti... Sesute! Ar žinai tu, kaip sunku kovoti, kai niekas artimaus žodžio neprataria! Aš sublogau dabar be galo. Visas pabalau, akys indubo, veidas susiraukšlėjo. Ir jei ir toliau taip bus — prisieis gal dar ne taip sublogti. Ligonbutin eisiu už 1 1/2 — 2 savaitių, ir ten, manau, reikės būt apie 2 savait[es] — Sesute, sesute, ar susimylėsi ant manęs?.. Bolyt[i]s

KOMENTARAI